

Стишую думку. За крок до нірвани радію:
Гомін лелечий проріс попід небо спокоєм.
Рясно вродило. І янгол згортає в сувої
Всі мої радощі, болі, тривоги, надії.
СТИШУЮ КРОКИ...

* * *

пошарпана сукня
промочені ноги у неба
при корені сонця
простуджений галас заснув
по берегу осінь
пагінням вростає у себе
пустив очерет
перехрестями вицвілий сум
початок з кінцем
пахне вічністю випране поле
пройду перебуду
піском протечу між хвилин
посохлому листю
почується сміх матіоли
поля заколише
побілений часом полин
по берегу осені
пройдемось небо обнявши
полин перетре
посірілу збентеженість нашу

* * *

Я не сказала осені прощай,
а просто заблукала в падолисті,
з дощу зняла шипшинове намисто,
а колючки залишила на чай.
Десь човгає підошвами чобіт
грудневий смуток, ріже веснам вени,
а я тримаюсь за листок зелений,
тулюсь туманом до схололих віт.

Тримаю небо за рожевий край.
Крилаті верби кличуть у дорогу.
Зухвала злива змила всі тривоги....
Я не сказала осені прощай.

***

У житті – як на довгій ниві:
То нещасні ми, то щасливі,
То штормить, то шепоче спека,
То ми близько, а то далеко.

Добрих злидні знаходять злими.
Рідні вчора стають чужими.
Ділять спадщину, славу, владу.
Вірні шовком гаптують зраду.

Марять спокоєм, прагнуть волі.
Злікувавши старі мозолі,
Натирають нові до крові
І ненависть несуть з любові.

У житті – як на довгій ниві...
Де вже тут розібратись живо:
Хто правий, хто і в чому грішний.
Тож і судить нехай Всевишній.

***

прохромлюю змія списом
розумію
або він мене або я
земля ще не вродила
толерантного змія
зібравши нерви
в тугезний вузлик
цілюся в очі
нехай не бачить
нової жертви
а змій регоче